

Arrest

nr. 108 616 van 27 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 juli 2013.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANDEN ABEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar partner R.R. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar partner wordt bij arrest nr. 108 615 van 27 augustus 2013 als volgt gemotiveerd:

"1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongelooftwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen ontkrachten en weerleggen. Hij beperkt zich louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en ongelooftwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielrelaas, te ontkrachten. In de mate verzoeker voorhoudt dat de tolk een fout zou begaan hebben bij de vertaling, wijst de Raad er op dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit het gehoorverslag. Dat verzoeker een dergelijk probleem aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. Deze opmerking is dan ook laattijdig. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Het relaas is ongelooftwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift aangaande de algemene veiligheidssituatie in Nepal en het bestaande kastesysteem, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees of dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de ongelooftwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie en uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt echter niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 juli 2013, betoogt verzoekende partij dat de essentie van haar relaas gelegen is in de traditionele kastentegenstelling. Zij licht toe dat zij Brahman is en een relatie startte met S.R., een “dalit” (kastenloze), met wie zij een religieus huwelijk sloot. Haar familie was tegen dit huwelijk en wilde een echtscheiding en ook de huisbaas kon dit niet aannemen en zette hen op straat. Daarna werden zij belaagd door jongeren van de communistische partij, de maobadi. Verzoekende partij verklaart dat zij de naam van de smokkelaar wel degelijk kent maar dat zij geen verdere kennis heeft over de andere gegevens in het vals paspoort waarmee zij reisde omdat zij veel te gestrest waren. Zij vervolgt dat haar buurman het arrestatiebevel in ontvangst heeft genomen en licht hierbij toe dat de buurman in hetzelfde gebouw woonde, in de kamer naast haar. Zij wijst er bovendien op dat in Nepal mensen veelal met een andere naam dan hun officiële naam worden aangesproken zodat het ook niet onlogisch is dat zij de namen van mekaars familieleden niet kennen. Verzoekende partij is het ook niet eens met de beoordeling van de situatie in Nepal en ondersteunt haar betoog met de verwijzing naar een website.

1.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich louter beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen. Zo houdt verzoekende partij vol dat haar problemen hoofdzakelijk volgen uit de traditionele kastentegenstelling, doch gaat hierbij voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij en haar partner een beperkte kennis hebben over elkaars familie, inzonderheid de namen van de broers, wijst de Raad er op dat de partner van verzoekende partij nog altijd haar identiteit niet aantoonde met een origineel en officieel document en uit informatie vervat in het administratief dossier bovendien blijkt dat de maoïstische partijen van Nepal zich expliciet kanten tegen elke vorm van discriminatie op basis van kaste, zodat zij het kasteverschil tussen haar en haar partner evenals het langdurige karakter van hun relatie en de conservatieve houding van haar familie – haar broer was luidens haar verklaringen een maobadi en de rest van haar familie was de maobadi niet ongunstig gezind – niet aannemelijk maakt. Verzoekende partij slaagt er niet in deze pertinente vaststellingen weerleggen.

Zij stelt dat die historie aangaande de citizenship card van haar partner te wijten is aan een misverstand, doch laat na deze te verduidelijken. Uit het administratief dossier blijkt nochtans duidelijk dat haar partner op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar citizenship card en haar geboorteakte zich nog in Nepal bij haar ouders bevonden (zie CGVS vragenlijst partner, vraag 21), terwijl zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de smokkelaar het afnam (zie gehoorverslag partner, 7). Louter stellen dat het om een misverstand gaat, heft deze tegenstrijdigheid niet op. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan de bewering als zouden hun citizenship cards in beslag zijn genomen door een smokkelaar, wat inderdaad doet vermoeden dat verzoekende partij en haar partner hun identiteitskaarten achterhouden omdat hierin mogelijks informatie staat die niet meteen met de door hen op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen overeenstemmen.

In de mate verzoekende partij meent dat dit niet zo van belang is en het in wezen allemaal min of meer futiliteiten zijn, benadrukt de Raad dat de identiteit een belangrijk element is in iedere procedure en verzoekende partij in dit verband alle stukken waarover ze kan beschikken of zou kunnen beschikken moet voorleggen. De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielrelaas (RvS 25 september 2006, nr. 162.658). Dat verzoekende partij en haar partner te gestrest waren om kennis te nemen van de persoonlijke gegevens die in de valse paspoorten stonden waarmee ze reisden, neemt de

Raad evenmin aan. Immers, gelet op het risico om op internationale vluchten gecontroleerd te worden, kan redelijkerwijs verwacht worden dat ze beiden hierover meer details weten te verstekken. Immers, is het maar meer dan logisch dat verzoekende partij en haar partner, indien zij met valse paspoorten hebben gereisd, de gegevens van het paspoort zorgvuldig zouden hebben ingestudeerd teneinde te verhinderen dat zij bij de eerste de beste controle, wat bij internationale vluchten een normale procedure is, tegen de lamp zouden lopen.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat er geen bewijswaarde kan gehecht worden aan de door haar neergelegde convocatiebrieven van de politie gelet op het gebrek aan authenticiteit. Het verweer van verzoekende partij dat het niet onlogisch is dat haar buurman het arrestatiebevel in ontvangst heeft genomen gezien hij in hetzelfde gebouw woonde, in de kamer naast haar, kan nog worden aangenomen, doch verzoekende partij gaat eraan voorbij dat er op deze convocatie geen tijdstip vermeld staat waarop zij zich op het politiecommissariaat diende aan te melden. Dat de brief "niet superbelangrijk of superdringend" was en zij uiterlijk binnen 35 dagen eens op het politiebureau moest langskomen, blijkt geenszins uit de vertaling van de convocatie waar niet in het minst enige melding wordt gemaakt van een tijdstip.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoekende partij tot slot ter terechtzitting verwijst naar de situatie in Nepal, herneemt de Raad dat dergelijke verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees of dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt evenmin dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De zelfgeschreven brief van de partner van verzoekende partij neergelegd ter terechtzitting vermag geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. Aan deze brief kan geen objectieve bewijswaarde toegekend worden ter ondersteuning van het relaas vermits deze louter is opgesteld op basis van eigen verklaringen. En zoals reeds gesteld wordt aan het relaas van verzoekende partij geen geloof gehecht.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

Bijgevolg toont verzoekster evenmin aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS